

Берегиня зі зброєю в руках

Називаючи жінку берегинею домашнього вогнища, суспільство зазвичай має на увазі її роль у створенні атмосфери родинного тепла і затишку в оселі. Але це далеко не все. Практика показує: коли на поріг приходять ворог, жінка здатна перетворити свої м'якість на силу і постати на захист найціннішого зі зброєю в руках. Саме так вчинила представниця трудового колективу криворізького рудника «Суха Балка» Юлія Малиш.

Юлія прийшла на підприємство у 2014 році, разом зі своїм чоловіком, Сергієм. Обидва добре вписалися у шахтарську трудову родину, вступили до ПМГУ, будували плани... Та їм не судилося справдитися. Того ж року, одразу після початку військової агресії РФ на Донбасі, голова родини пішов боронити суверенітет країни. Його дружина довгий час поєднувала нелегку працю на виробництві шахти імені Фрунзе й виховання маленької донечки з поїздками на схід, де ніс свою варту її коханий. А потім, у 2019 році, вирішила й сама

підписати контракт, долучившись до лав Збройних сил України. Служила зв'язківцем у навчальному центрі з підготовки військових, наприкінці 2021 року була переведена до харківського військкомату. Юлія розповідає:

– Я до останнього не вірила в те, що розпочнеться повномасштабна війна. Напередодні 24 лютого було дуже багато роботи, тож ми отримали наказ залишатися на нічному чергуванні. Пам'ятаю, як заспокоювала родичів, щоб вони не хвилювалися, переконувала, що все буде добре. Та ранок наступного дня виявився чорним – через підступні загарбницькі дії віроломного сусіда.

З того часу військкомати стали осередками збору захисників Батьківщини, працювати доводилося безперервно. Чоловік зумів відвезти доньку до батьків і теж повернувся у стрій. Не можу сказати, що мені не було страшно. У певний період від страху хотілося бігти «світ за очі». Та здоровий глузд переміг. До того ж відчуття відповідальності за себе, за свою сім'ю, за свою країну переважило емоції. Я мушу залишатися тут, де я найбільше потрібна.

Нерідко з вдячністю згадую свою роботу на шахті. Вона навчила мене бути дисциплінованою й відповідальною. І великими фізичними навантаженнями після неї мене вже не налякати. Пригадую, коли була в «учебці», то цілий місяць носила бронезилет, каску, усю амуніцію – зранку надягаєш, а увечері знімаєш. І нічого – витримала. Моя жіночність від того нікуди не зникла.

Жінки, які поруч з чоловіками працюють у гірництві, сильні тілом і духом. Та я все одно за них переживаю, думаю про них, моїх приятельок, подруг. Хочеться побажати їм всім, милим та чарівним жінкам «Сухой Балки», легких змін, здоров'я, витримки, підтримки від сильної статі, щоб в їхніх родинях усе було прекрасно, щоб небо над ними було мирним, а доля – щасливою. Ми переможемо і житимемо в квітучій Україні!

Оксана ДЕМЧЕНКО